

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923. ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 213

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΣ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΣΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΣΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

"Οδός Αγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησια δρ. 50.—Έξαμ. δρ. 25

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ • Φρ. 50.— • Φρ. 25

ΑΜΕΡΙΚΗΣ • Δολ. 4.— • Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δη μοσιεύσεις είς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτά ή λέξις δι' δόλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικάς πιταχωρήσεις ίδιαιτεραὶ συμφωνίαι.

□ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ □

ΠΑΡΤΕ ΜΑΣΚΕΣ...

Στὴν δην σελίδα τὸ καινούργιο Μυθιστόρημα
· ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ ·

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ!

— Αγαπητές μου, θάδινα εύχαριστας πάντες έκαποστάμικα μά το κατάφερνα νὰ συνάρω μὲ κενή τὴ χαριτωμένη γυναικούλα που κάθεται καὶ στη γονιά.

— Τὴν ἔχεις μὲ τὸ πρῶτο!

— Είσαι πρελόπες... Ισχυρίζεσαι πῶς μπορεῖς νὰ μὲ ζευγαρώσους μ' αὐτὸν τὸ θαυμασίο κομματάκι, τὸ στιγμή που συνοδεύεται μᾶκα κενή τὴ χαριτωμένη γυναικούλα που κάθεται καὶ στη γονιά.

— Μά δομέλγης λοικὸν πῶς είσαι ὁ Βλαχέρνας, γιὰ νὰ μὴν ἔχεις φασαρίες!

— Ο χοντρὸς χύμης γὰ τὸν κατασκαρέψη, διλλὰ ὁ καρφοφύλακας τὸν συνεμπάτησαν.

— Συγχρῆτας τον, κύριε ἀστυνόμε, εἰπε ὁ Λέλης. «Ετοι μάνε πάκτη, τὸν ἔχον ἐώ: μόλις μῆλο λεπιστέρο, δὲν θυμάται πιὰ οὔτε τὸν συμάτη του καὶ θυμόνει ἄμα τοῦ τὸ θυμίζουν.

— Αὐτοῦ ἔχεις τὸν ὄγκος που κάθεται καὶ στη γονιά της σφίγγει τὸ χέρι!..

— Είσαι καὶ ξανάλει: Τὴν ἔχεις μὲ τὸ πρῶτο, ἀρκεῖ νὰ κατεβάινες τὰ κάντε κατοστάμικα.

— Αὖδη τὶ περιεργον πράγματα παζάρισμα

διεξήγαστο πρὸ θεραπεῖ, τὰς μεταποιουντείους

ώρας στὸ «Σάν-Σουσ» δικοὺς ἔδιδετο ἔνας

χρός μετημειούμενον. Ο πρώτος ἔτη τὸ διούσιο

κομματάκι, ήτοι ὁ Λουσάς Παρθενόλης,

δικοὺς τὸν νεοκαλύπτους γένους τῆς ἐποχῆς, ὃ δό-

ποιος δὲν ἔχεις πῶς νὰ φάγῃ τὸ επαπούμιρα

τοῦ πατέρος του. Ο δεύτερος ἡ Λέλης

Παγανῆς, φημισμένος νεόπτωχος τῆς ἐπο-

χῆς, δὸποιος ἀφοῦ ἔθεροκομάλος διλλὰ τὰ ει-

σοδιματάκια του σὲ δργάδης γλέντιος, περιφέρει

τῷρα τὸ δριστοκρατικὸν συνόματος, τὴν ὥραια

σιλούστα του καὶ τὸ χρόνο του σὲ διαφορα

κανέρα, σιτιζόμενος ἀπὸ τὸν νεοπλούσιον,

οἱ δόποιοι τὸν ἔχομισμοιούσαν γιὰ νὰ τὸν

εισάγῃ στὴν κοινωνία μήνης.

— Αὐτὸν καταφέρθης ν' ἀπομαρνήσῃς ἔκεινο

τὸν ηλιόλιο της οὐδὸν χλιά

φράσιον. Καταδικύλα τὰ διοκόσια προ-

καταβολιμάδες,

— Ο λουκᾶς τοῦ περιβάτου διό το κατοστάμικα κι'

οἱ δόποιοι πόλισαν νὰ περιμπέγουν τὸ

καρπούσιον τοῦ δόλογος ζευγάρου. Εκείνη τηνέμηνη κα-

λομάτινά την πράματα ἔνα δικιολάτρευτο

κλασματάκι. Έγνωμένος πρὸς τὸν χοντρο-

καμμένον μεβαλέρο της, τοῦ δόποιος τὸ

δλοστοργύλο, ζεωμένο καὶ δισχημο πρόσωπο

ἔγνωτο αἴκανο πλὸς φύλον μὲ τὸν περαστά

μήτη ποτὲ εἰλεῖ μολήσαντα στὴν μητέρας.

— Κύρια, καὶ παλαίς μου φύλο; Καιρούν καὶ

ζεμάνια δέχονται τὸν δέδος...

— Καί τε λάδος, οὐροί... Δὲν είμαι δὲ

Βλαχέρνας!

— Εἶλα, εἶλα, γεροσκοπικαλάριάν. Νομίζεις

καὶ τοῦ ξανάσκασος μιὰ στὴν πλάτη. Ο

χοντρὸς ἔξεψυχος, κνίγοντας, καὶ εἶπε μετ' ἀξιορετείας:

— Κάνετε λάδος, οὐροί... Δὲν είμαι δὲ

Βλαχέρνας.

— Εἶλα, εἶλα, γεροσκοπικαλάριάν. Νομίζεις

καὶ τοῦ ξανάσκασος μιὰ στὴν πλάτη.

— Καὶ τοῦ ξανάσκασος μιὰ στὴν πλάτη. Ο

χοντρὸς ἔξεψυχος, κνίγοντας τὸν ψυκόποτον,

τόσο μᾶλλον γατά, ἔπικαδη ὁ Λέλης τὸν ψωνάζει

εἰδωνικά μὲ τὸ κοντρό.

— Κύριε, σᾶς βεβαῖω δὲτι κάνετε λάδος.

— Βλαχέρνα, λέει ψύμματα.

— Βγάζω τὴ μάτη μου γιὰ νὰ σᾶς ἀποδεῖξω

τὸν κάντετα λάδος.

Τώρα ποτὲ τὴν ἔβγαλες, βεβιώνομαι περισ-

σότερο πῶς είσαι ὁ Βλαχέρνας γερο-κατερ-

γάρο!

Το σκάνδαλον ἔτεταις νὰ λάβῃ διαστάσεις.

Γι' αὐτὸν δὲ μὲ τὸν ψωνάζεις τὸν ψωνάζεις

τὸν ψωνάζεις τὸν ψωνάζεις τὸν ψωνάζεις</

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΖΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Περδίκιο μ' πλί μ'
Φόντες στάλιεγα ίγω,
ούρη σαμαφλιώδησα,
καὶς κάβι χάλασ' ἡ πλασ' τ'
Θεοῦ καὶ οὐκέσμους γίνεται
τὰ Σόδομα καὶ τὰ γουμάρια τ'
παληοῦ μιροῦ, ἡ αφινιαστική δὲ μὲν πιστίβες.

"Ελα ν' ἀδικούσῃς τώρα
τὰ μαντάτα τ'
Περδίκιο μ' πλί μ'
βούζεις οὐλούς οὐ τυνιαῖς
μὲν δύνται καὶ σκόνθης γιὰ
καθαμή διάπαν' τὸν πετσετή τ'
κάσσαν ἔνα χοτιαγού
γιὰ τὴν ἀνομία καὶ βασιλέρ'
τοὺς σήμιρουν στην
κοινονία.

Σὲ μίνια Ιωκλησία τ'
Περδίκιο, τοὺς "Αἴ Νικόλα,
είχαν βάλ' διάπου μιρόσφυγες γιὰ κάθουνται
Ιωκλής καὶ δὲν είχαν κουνάλιον γιὰ
τὶς κουνουμήσεις.

Τοῦ λαὸν μίνια προυσφυγία διάπου διατεις
καὶ κάθουνται μέσα στ'
Ιωκλησία, κουκέλλα δικουχή
χρουνδήν, τάψησα μ' ἔναν καύτη
κι ψιψιψή την μίνια μέσα, ψιψιψή την ἄλλη, τ'
ἀκουφασίες ἔνα βράδη ἡ πομόνται
τούς μικράς ἡ πομόνται
τὸν πετσετήν μέσα στοὺς
Ιωκλής διάπου τὴν παληούσα περιφέρωσην, καὶ
διάπεκται διάπολης διάπολης.

— Μᾶλλον καὶ νάν της ἔρδη!
θὰ μ' πῆται τώρα ἡ
ἀφινιαστική σ'. Δὲν πάντα γαραδόξου οἱ θεούσμονεις,
μόνον μὲν τὶς ἀκαλησιαὶ τ'
Θεοῦ...

Κι' ὅμους ἔτος δικούς στοὺς γράφτουν γίνεται
τὸν πράμπια.

Βάστα δικούς ν' ἀκούνται καὶ τ'
ἄλλους καὶ νὰ
φχαριστητῆς, γιατὶ μαθές οὐ Γιαραμαπῆς οὐ
Υψηστούς εἰνι μαλός μαλός, κανιά βουλά δικούς,
δύτες τοὺς παραξεκουνταμάτης τὰ πλάσματά τ,
γένεται καὶ μαλός καὶ ἀλλιούς σι κείδην π' θά
πέστος οὐ θύμος τ'.

Γιατὶ οὐ ἀφέντες οὐ ἄη Νικόλας π' εἰδες τὶς γέ-
νουνται μὲν στοὺς ιερὸς καὶ θύμουσας π' τ'
μαγάρους τ'
ἀκαλησία, κανεται τὸν θάγμα τ'
καὶ τὶς τι-
μώρες δικούς τὲς ἀξέζες.

Τὲς ἔναν ἔτος π' γά μὴ δύνουνται νὰ σπα-
ράξουν διάπου τὸν τόκου τε, μάβειδες νὰ χουρι-
στούν οὐ ἔνας ἡ πομόνται, δικαλλάχτα
σαν τ'
σκλιά.

— Ετοί δικούς οὖλ' τ'
νύχται σκούζουνται καὶ
βουγγάντας διδειναι τὸν θρῆμαν σι καὶ ματάτασος.

Βάλιε μὲ νοῦ σ'
τώρα τὶς σαματᾶς γίνεται
φόντες μαθεύτην τοὺς πρόπτηνα καὶ ἔκεσται διά-
νε τὶς μάριεμάντις σὲλης οὐ θεούσθρονάν
ἀν-
θρουά νάν τὲς σκιστες μὲν τὰ νύχια τε. Κι μὲ τοὺς
δικούς τε!

— Εφτασαν δικούς γιατροί καὶ χουρουφιλάμοι
καὶ τὶς πηθανωρυφά νάν τὲς πᾶντας στοὺς σουμούμε-
γιους, για νάν τὶς μάγει ίνχειρος γιατὶ τοὺς
πρόπτηνα δὲν ἔπαιρον ἡλλης γιατροίσι.

— Εγγονια σ'
δικούς μὲ δὲ γάλυτουσαν διάπου την
ούρη τ'
Θεοῦ καὶ τὶς βλαστήμιες τ'
κουμούμη, γιατὶ διάπου την μίνια μεριά καὶ τεούρηα,
ἀλλ' οὐ νάντης μουγγάθμης διάπου την τρου-
μάρη τ'
κι μὲ διλαίας, μὲν ἔτες καταμάψ' καὶ νὰ χαθούμι
διάπου τὸν πρόπτηνα τε γῆς.

Τ'
δικούς;
τ'
δικιά νὰ λιές καὶ γά μάγεις
ταχτηὰ τὸ προύσουνὴ σ'
γιατὶ ἔφτακες μ'
φανεται ή πάρη πάθη οὐλες
τὸν πετσετήν γιὰ μᾶς καταμάψ' καὶ νὰ χαθούμι
διάπου τὸν πρόπτηνα τε γῆς.

Γιά, αὐτένα γένουνται ίδω στὶς μεγάλες κου-
λιτείγιες, ούρη παληούσα περιφέρωση, π'
φαγώθηκες νάρθης ίδω καὶ δὲν δικούς κανιά ψύχα
καὶ μάγει π'
σ' ίδειον γιὰ μάρηταις ίπτου σε
αύγα σ'
καὶ γά μὴ χαλιέβης "Αγθηγες καὶ μάραθη,
γιὰ νὰ μὴ σι πάθη καὶ σένα τὸν σκέδηγον τε
συντιλείας τ'
κούσμη.
— Ιγώ τράμου γιὰ τὸν μαλό σ'
κι μὲ διλόγου σ'
μὲ κατηγοράς κουνές δὲ σ'
ἀγα-
κάου, ούρη παληούσα πουράδη τ'
διαδόλ.

Ταῦτα κι μένουν
γιατὶ σ'
μάτιον μ'
Μήτρεις Κουργόγαλος

Στὸ κανινούργιο μας μυθιστόρημα

ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ποὺ διχίζει στὸ σημερινὸ φύλλο τῆς «Σφαιρας», θὰ ίδητε πῶς ἔνα φτωχοκόριτσο περιφέρεται τὰ πλούτη καὶ τὰ μεγαλεῖα γιὰ τ'
ἀκούσην τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς της.

— Η ἵστορια τῆς ἀγάπης δύο φτωχῶν νέων,
αὐτὸς εἰνε ἡ **ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ**

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΘΜΙΛΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ω γλυκεῖαι
καὶ μαγεπτικαὶ
βραδεῖαι
ἄς ποιεῖ
τὰς ἡμέρας ἀπτάς
καὶ διεγέρει
τὰς ἐμακτάνης ὁρμάς,
τὸ δικεῖον
δίκην γάτων
ἔπι τῶν κεφαλίων.
Καὶ γάρ γαϊδονυράντοιξι
δισφαινινομένου,
τοὺς δὲ ψύχους
καταπεσαμένου
καὶ τοὺς καρανθάλεως
εἰσελασαμένου

οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ τοὺς φερημισμένους
γενναριατίκουν φενγάρεως
ἐν τῷ ούρωνδὸν θειφαινομένου
πρὸς μέγαν θειφαινομένου
τὸν υπόκαρινομένου
καὶ γάρ ἐν τοιούταις κρισίμαις στιγμάς
χρειάζεται ἀπτοκινήτας,
ηγουν καραλαβέναι ἔνδοσθεν κλεισθῆς,
κανοδλά τὴν γκομενήν σου
καὶ πρᾶξαι μεθ' ἀπτῆς
τὸν μῆκλον τῆς πειραικῆς χερσονήσου,
ηγουν τουρκολιμαγόνδον, κατεπληγόν
καὶ φρεστευκόν
πρόδος συνδύασιν τῆς ξηρόδες μετὰ τῆς θαλασσούς,
τὸ δικεῖον
ἴνα δικολαύσης ωράνης μεγαλεῖον!
Καὶ ἡ μὲν ἐμένη σου

τὴν φύσιν νὰ κυττεῖ θαυμαστικόν
οὐ δὲ τριπτόμενος ἐπὶ τὸ πλευρόν της
νὰ ἔνακτης καὶ νὰ ζακχαρώνης αἰσθηματικός
τὸ δικεῖον
δίκην πυρείων.

Μεθ' ὁ ἐπιστρέπτοντες εἰς τὸ οἰκαδές ὑλοταχός
νὰ τὴν κεριβουτῆς χονδρικῶς
καὶ νὰ συβάινῃ τοὺς Κουντρούλων δὲ γάμος
καὶ σηνηγυρώντας ἀπρόδια.
Καὶ τὰκτα μὲν πάντα καλὰ καὶ ἔγια εἰσίν,
κοσθίζουσιν ὅμως σφόδρα τὴν σήμερον ἐποκήν,
καὶ γάρ οἱ ἄθλιοι σωφρόδαις ζητῶν
τὸν πατήρ των μαὶ τὴν μητήρ των ὅμαδόν.
Κατάπνιξον τοῦν ὁγεν τὸν Ἀγκαθάγγελος
τοὺς σαπατούς ὁργασιούς
καὶ θέσον σιδηρόν ἐν τῇ μέση σου
μὴ σημερθόμενος τοιούτους κειδησμούς,
καὶ οὐ μὲν τὸν πετσετήν σὲ μολλεί ποσσός
κερδίτενον τὸ προσηγενάλαιον ἀραιτεινῶς
καὶ καρηγορήθητι μεθ' οὔτους προσωρινῶς,
τὸ δικεῖον
παρόχοιτο αἱ ἐποκάδες τηλικούτων γλενδῶν.

— Ο Ἀγκαθάγγελος
— Ενας γέρος σάτυρος καὶ μιὰ καμπάνη
καὶ τὸν πολυλογοῦ γρηγὰ ποῦ προσπαθεῖ νὰ τὸν
παντρέψῃ μὲ μιὰ φτωχὴ μικρούλα, θὰ σᾶς
κινήσουν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον στὴν
ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ
ποὺ διχίζει στὸ σημερινὸ φύλλο τῆς «Σφαιρας»

— Ολὴ ἡ σημερινὴ κοινωνία μὲ τῆς καλω-
σύνεται τὴν κακίας της περνᾶ μέσα ἀπὸ τὸ
κανινούργιο μας μυθιστόρημα

ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑ ΚΑΙ ΕΝΟΙΚΙΟΝ

— Η σπιτονοικουν φάσια — δεκαπέντε
μηνας. Πάλι ζέχασες νὰ μοῦ δώκης τὸ νοῖκον;

— Ο μπούδες ενοικιαστής της — Ω, ἀξέιδες α-
στος κυρία, διατρούσκουμε κοντά σας, δῆλα τὰ
ξεγχώ!

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΑΠΙΣΤΙΕΣ

— Αμασάν... Βαρδάτες πεζεοδρόμια γιὰ νὰ πε-
ράσω, γιατὶ είμαι στὴς κά-
ψης μου σήμερις!..

Φασίστας θὰ γένω καὶ
θὰ κάνω τὴν διαγράφω
ἐν τὰ μητρώα τῶν ζωντα-
νῶν, τὴν καμούφη, ἀν σίνε
ἀλλήθεια αὐτά πουν εμάθα...

— Οχιού! αἶματα πάλις μυ-
ρίζουμεια... Αμούτε, φέ μο·
λέηδες, ἐγώ νὰν τῆς ἔχω
πληρούσιον εμπιστούνη μοι
ἐν λευκῷ, μ' αὐτὴ η κλα-
παδόρα νὰ μού κάνη
μένα χαμένα κορμί,
καὶ δὲν έχουμε μιὰ διμά-
νια...

— Ε, φέ κριστε μουρμού-
ση, πρωιγάδες πάλαι στην
θάλασσα στην πολιτεία!

— Γιατὶ λυκεούσαι, φέ μυστήρια; τοῦ κάνω.

— Ενεμά ποὺ φαλήριος τὸ Διάσκεψι!

— Οχι, δερφάκι μου, δῆλα λυκούμια περὶ
έσσει.

— Περὶ έμει! Ρέ μίλα καλά, φέ λεχείτη!
Τίς έχω καὶ μὲ λυκάσαι; Σούμεινα καμπιά
βολά τεμπούσιοι καὶ δὲ στὰ δίνω, γιὰ μήμπως
μού πάτησας τὸν κάλο καὶ τὸν έξεκά-
στρεψα;

— Δῆ σούμαγα τέτοια μουρμένα!

— Επὶ τοῦ θέρετρο...

— Μάσα λόγια, φέ λέτσοι τοῦ κάνω. Νὰ
μούλεγες γιὰ κανέναν δῆλο λίσσως καὶ νὰν τὸ
πίστενα, δῆλα μ' αὐτόνε τὸν καρκαζοει-
σθόρχορα;

— Ναι μ' ἔπειδης είσαι φίλος μου, έχεις τὸ
θάλασσα μὲν τοῦ πετσετήνες ειςειρέεις.

— Στὸ θέρετρο τὸ Μπαγιαγιέρεα...

— Μάσα λόγια, φέ λέτσοι τοῦ κάνω. Νὰ
μούλεγες γιὰ κανέναν δῆλο λίσσως καὶ νὰν τὸ
πίστενα, δῆλα μ' αὐτόνε τὸν καρκαζοει-
σθόρχορα!

— Επηγήσοντας τὸν καρκαζοει-
σθόρχορα, φέ...

— Μὲ τὸ Στάμο! Σάν πολλὰ μᾶς
τὰ λέσ, μολέσ... Είνες δυνατὸς γιὰ
βρέθηντας μὲν τοῦ σημασίας σ'
αὐτόνα τὸ σα-
χλαμαρία! Ρέ αὐτός είν' ἀπὸ κείνους ποὺ
τὴς καθημερίες τὸ λένε μπαρούτον τὸν τίς
σούλας βρόδον καὶ πάνε στὸ Μπαγιάρατι γιὰ
λαδικά μ' ἔνα κορταμάλλι στὸ χέρι...

— Καὶ έν τούτοις φίλε μου, σὲ ἀκατεῖ μὲ
διάντον.

— Καὶ ἡ ἀφεγτιά σου πῶς τὸ έρεβις φέ
μάτα;

— Τοὺς είδα μὲ τὰ μάτια μου τὸ βράδυ
τὴς Τρικογοπέτης στὴ μαύρα τοῦ Φέξ...

— έκεινην τυμένη ἀπάχιμα, αὐτός γιὰν στὸ με-
θύσιοι καὶ χορεύανες οὐ δύο τους χασάκια...

— Α' μάδινας... Τούς είδες μὲ τὰ μά-
τια σου;

— Καί μὲ τ' αὐτά μου;

— Καὶ δὲ μὲ βαστάς, γιὰ νὰ μὴν πάσι
τοὺς φουφήσω τὸ αἷμα!

— Γειά σου, βλάμη, τώρα μ' ἀρέεις!

— Βοηθᾶς καὶ σύ;

— Ναι γιά... μουρέντας νὰ γίνεται; Βάστα
δομως ἀπὸ Δευτέρα, νὰν τὸ ξακιριβώσουμε καλ-
λίτερα τὸ κράμμα...

— Ας είνες ἀπὸ Δευτέρα. Άλλα θὰν τοὺς
φάμεις καὶ τοὺς δύο...

— Τούς φαγωμένους λογαριάζεις! Ασε γιὰ
μέρη ἡ βδομάδα δύμως.

— Καλά...

— Κι' εις, φέ Μαγιώ μασσόγια κι' ἔπεινειστη,
σου δώματες τρεῖς μέρες διορία γιὰ νὰ ξομο-
λογηθῆσις καὶ νὰ τοικάστηση τὸ διαθήμη σου.

— Άν είνες δηλήθεια αὐτά πουν μούτε
Μόμολος, καλῶς νὰ μὲ δεχητῆς τὴ Δευτέρα.
Κι' ἀν δὲ σου δώματες στὸ ποτήριο νὰ πιῆς τὸ
οίλα της καρδιάς σου, τρίχα τούτη τὸ μουστάκι. Ακουσα;

— Ο βλάμης